

: Posamezne številke po 4 vinarje. :

„JUTRO“ izhaja vsak dan — tudi ob nedeljah in praznikih — ob 1/26. uri zjutraj, a ob ponedeljkih ob 9. uri zjutraj. — Naročnina znaša: v Ljubljani v upravnistvu mesečno K 1.—, z dostavljanjem na dom K 1.20; s pošto celoletno K 18.—, polletno K 9.—, četrtletno K 4.50, mesečno K 1.50. Za inozemstvo celoletno K 28.—

JUTRO

Neodvisen političen dnevnik.

: Posamezne številke po 4 vinarje. :

Uredništvo in upravnistvo je v Miklošičevi ulici št. 8. Dopisi se pošiljajo uredništvu, naročnina pa upravnistvu. Nefrankirana pisma se ne sprejemajo, rokopiši se ne vračajo. Za oglase se plača po določenem ceniku. Lastnik in glavni urednik Milan Plut. Odgovorni urednik Franjo Pirč. : Tiska Učiteljska tiskarna v Ljubljani. :

Kaj je „Jutro“?

O stališču, ki ga zavzema „Jutro“ napram našim političnim strankam, se v našem listu še ni dosti pisalo. Ali to stališče je jasno razvidno iz pisanja našega lista sploh in mi se res čudimo, da nam še sedaj, po trimesečnem izhajanju „Jutra“ prihajajo vprašanja: Kaj je prav zaprav „Jutro“, kateri so njega cilji in kaka vodilna načela?

Mi bi na vsa ta vprašanja lahko odgovorili na kratko z besedami, ki so napisane na čelu lista: „Jutro“, neodvisen političen dnevnik, ali pri nas je še dosti ljudi, ki ne razumejo kaj je to neodvisen list. Naravno, pri nas so vsi listi organi posameznih strank ali manjih političnih skupin in za to se mnogim zdi čudno, kako je to mogoče, da se „Jutro“ ne veže na nobeno od obstoječih strank in tudi volje ne prikazuje, da bi pripravljalo zemljišče za ustvarjanje nove kake politične organizacije, ki bi stala na sredi med obema glavnima slovenskima strankama.

To mnenje, da vsak političen dnevnik mora imeti kakršnosibodi strankarsko barvo, je napačno in pri velikih narodih, ki imajo močno razvito časopisje in pri katerih je tudi celo javno življenje čisto drugačno kot pri nas, stoji večina dnevnikov izven strank. To je t. zv. informativno časopisje, ki svoje čitatelje samo obvešča o vseh dogodkih in sicer kolikor je to le mogoče popolnoma nepristransko in objektivno.

Naše razmere, žalibog niso take, da bi mogel obstati med nami dnevnik, ki bi bil popolnoma brezbarven, ali je bil krvavo potreben dnevnik, ki ne bi bil navezan na nobeno stranko in bi mogel vsakemu povedati resnico.

In tak dnevnik so dobili Slovenci v „Jutru“, ki je izrazilo napreden list, ali ga to čisto nič ne moti, da ne bi obsodil tudi naprednjaka, ako stori kaj takega, česar napreden in naroden Slovenec ne bi smel storiti, kar se je zgodilo povodom Lenarčičevega postopanja v zadevi Kotnikove zapuščine.

Klerikalci so napako enega naprednjaka izrabljali proti naprednjakom sploh a glavni organ narodno-napredne stranke je molčal, ozir. celo branil tega čudnega „narodnjaka“. Skratka, klerikalci so bili vsi srečni, da so mogli zopet napadati naprednjake, a glavni organ narodno-napredne stranke je prišel v največjo zadrego, ker voditelji narodno-napredne stranke so gotovo tudi sami obsojali Lenarčičevo postopanje, ali so ga pardonirali, ker se prišteva stebrom stranke.

„Jutro“ je v tem slučaju zavzelo posebno stališče. Radi Lenarčiča ni napadalo stranke, kateri on pripada — to niti pravično ne bi bilo — ali tudi Lenarčiča ni moglo pardonirati, ker je bil njegov na-

rodni greh prevelik, da bi ga „Jutro“ samo radi tega, ker je njegov storitelj naprednjak, ignoriralo.

V tem sestoji neodvisnost „Jutra“, ki je sicer izrazilo napreden list in ima za razširjenje napredne ideje na Slovenskem, posebno v širokih narodnih slojih, že lepih zaslug ali nima z vodstvom narodno-napredne stranke nobenih zvez — vsaj prijateljskih ne, ker nekateri gospodje iz vodstva narodno-napredne stranke — posebno t. zv. „mladi“ — bolj sovražijo „Jutro“ kot recimo — „Slovenca“ ali pa „Domoljuba“.

Kaj je torej „Jutro“? Neodvisen političen dnevnik, ki ga sovražijo klerikalci in oni politični štreberji v narodno-napredni stranki, ki imajo vzroka bati se objektivne kritike. Za to pa se zbirajo okoli „Jutra“ vsi pravcoljubni Slovenci, kar dokazuje naravnost krasen razvoj našega lista v tako kratkem času svojega obstoja.

Splošni pregled.

Rusi in Poljaki.

Ruska duma je storila novo veliko napako: sprejela je zakon o upeljavanju zemstev v Ruski Poljski in je s tem odprla na široko vrata rusifikaciji Poljakov. Nemci delajo na Ruskem kar hočejo — vlada jih še podpira, a Poljaki, Slovani, so v Rusiji ravnotako zatirani kot na Pruskem. „Neue Freie Presse“ kar vriska od veselja, da je slovanski kongres doživel fiasco še predno se je sestel in sicer samo radi sovraštva, ki vlada med Poljaki in Rusi. Slovansko časopisje pa radi tega po večini napada samo Poljake, ki jim očita separatizem. To pa ni pravično, ker kakorkoli je znan poljski separatizem, je on kolikorkoli tudi umljiv, ker jih Rusi zatirajo ravnotako kot Nemci, a drugi Slovani stojijo po večini na strani ruske vlade. Za tako „Slovanstvo“ se Poljaki pač ne morejo navduševati, ker vsakemu je bližja srajca od suknje! Bo pač še dosti časa poteklo, predno začnejo slovansko misel pravilno razumevati vsi Slovani!

Iz slovenskih krajev.

Železniki.

Občinske volitve. Že priprave k občinskim volitvam so provzročile mnogo razburjenja, volitve same pa so spravile „katoličane“ skoro ob pamet. Župnik Marčič je rotil svoje volilce, naj volijo tako, da jih bo „Marija vesela“, a ker je vedel, koliko to pomaga, je govoril tudi teror, denar in zganje. Tako se je posrečilo spraviti v tretjem razredu klerikalcem zmagati nad napredno listo s štirimi glasovi! Ker so si

v prvem razredu zagotovili večino z ono famozno izvolitvijo častnih članov ob ne-sklepčnem občinskem svetu, so dobili odbor zopet v roke. Državni poslanec Demšar-Coč je prišel v „čukarski“ uniformi osebno izvrševati dvomljivo čast častnega občanstva dr. Krek in Evgen Jarc pa sta volila s po-oblastili. Drugi razred zastopajo 4 odločni naprednjaki, zdravnik dr. Hirsche, gostilničar in posestnik Dolenc Karl, posestnik Košmelj in posestnik in gostilničar Thaler. V kratkem se oglašim zopet z novicami.

Šmarje na Dolenjskem.

Kako misijonarji izlorablajo ljudstvo. Vse kar je prav, bodi prav! Pustimo vero vsakemu, kdor jo hoče imeti, ampak kar se godi na misijonu v Šmarjah, to je že čez — vero. Naše ljudstvo je že itak preveč pobožno. Čemu treba ravno sedaj prirejati misijone, ko ima kmet največ dela na polju. Krompir, koruza, vse je za vsipavati, a kmet je primoran na mestu na njivi pri delu, čepeti v cerkvi pri misijonu. Morda boste rekli, ja, kdo ga pa sili, vsaj lahko dela če hoče in pusti misijon na stran. Da, ko bi to šlo. Ampak ti misijonarji so kaj prekanjene, naravnost nasilne lisice. Če kmet ne gre v cerkev, pa pride misijonar k njemu na dom, in kar se doslej še ni zgodilo, tudi kmetu na njivo. In tu in tam jih priganjajo, da morajo iti k misijonu, češ, da jim je ta bolj potreben nego delo na polju. „Ni Vam potreba tako delati“, pripoveduje „mož božji“, „vsaj Vam bo Bog vse dal česar potrebujete“. Tako torej! Zdaj bomo kar v cerkev k misijonu zahajali, delo na polju nam bo pa Bog opravljal. Če bi bilo to res, nimamo nič proti temu, a dobro bi bilo, če bi misijonarji ta nauk sami pri sebi prakticirali. Radi bi vedeli, kako dolgo časa bi ostali — misijonarji. Zakaj pa ti namestniki božji svojih misijonov ne prireajo ob zimskem času, ko ima kmet časa dovolj v cerkvi čepeti. Ljudje pamet! Zdaj je čas dela, k misijonu pa naj hodijo ljudje, ki drugega dela nimajo!

Novo mesto.

Česa vsega si ne privoščijo naši ljudje v pijanosti. Prejšnji teden so našli neko jutro orožniki na državni cesti čez Gorjance dolgo vrsto obcestne lesene ograje — okoli 70 tramov — popolnoma porušeno. Preiskovali so in storilce že tudi dobili. Eden je iz Semiča, drugi iz Črnomlja. Peljala sta po noči od novomeške železniške postaje blago v Belo Krajino in dajala na ta način duška svojemu od vinjenosti podpihovanemu pogumu. A njihovo razgreto pobalinstvo se bo kmalu ohladilo — vsaj za nekaj časa.

Uboj. Ko je dne 24. aprila zvečer Alojzij Lukšič, mizar iz Drske nič hudega slutečemu Josipu Medvedu, 20 letnemu po-

sestnikovemu sinu z ostrim nožem prerezal na levem stegnu žilo odvodnico ter je Medved vsled izkrvavljenja par minut nato umrl, je ta uboj zelo razburil duhove v mestu in po okolici. Stvar je postala še zanimivejša, ko se je ubijalec dva dni pozneje v preiskovalnem zaporu obesil. Njegov bratranec in soudeleženec pri uboju Alojzij Fink, mizar, rojen l. 1890 v Iršči vasi pa se ni hotel sam obsoditi, prepustil je ta posel drugim, v to poklicanim faktorjem. In gotovo se tega kesa, ker je bil dne 31. maja pri porotni obravnavi, — dasi je bilo malo upanja — vendar oproščen. Če drugega ne, bo to mlademu fantu morda vsaj dobra šola k poboljšanju. Zagovarjal je obtoženca dr. Žitek. — Slučaj gospe Ch. pri sedanjem zasedanju še ni prišel na vrsto, ker je obtoženka nagloma zbolela.

Dnevne vesti.

Promocija. 31. maja je bil promoviran doktorjem prava na Karlo-Ferdinandovi češki univerzi v Pragi g. pravni praktikant V. Kisovec. Vnetemu zagovorniku svobodomiselnosti in tajniku slov. sekcije „Svobodne Misli“ naše častitke k dosegu doktorske časti.

Iz temne zgodovine „Uniona“. Poroka se nam: Dosedaj nezasičan slučaj, da se je v prvem hotelu stolnega mesta na tak način napadlo svojo službo opravljajočega slovenskega časnika, je vzbudil tudi v širših krogih mnogo spominov na prejšnje dogodke v tem hotelu. Za danes navajamo sledeči slučaj, ki je značilen glede dejanja samega, glede nastopa mestne policije in glede nadaljnjega postopanja državnega pravdnistva. Slučaj mora posebno zanimati slovenske trgovce, a najbolj pa slovenske trgovske sodruke. Poslušajte: Neke zimске noči je sedelo v „Unionski“ kleti več slovenskih trgovskih sodrukov oziroma trgovcev itd. To je bilo nekako proti koncu Kamposchevega vodstva tega hotela. Kakor je bil Kamposch tudi pri Slovincih priljubljen, je imel njegov brat več afer ravno s Slovinci. Ena teh afer se je vršila omenjeno noč. Šlo se je za že znano vsiljevanje nemškega jezika v „Unionu“ napram Slovincem. Eden izmed omenjenih slovenskih gostov je v tej zadevi tako daleč prišel v nasprotje z Kamposchem, da ga je Kamposch hudo razžalil nakar mu je dotični gost „pripeljal“ eno zaušnico. Kamposch gre nato ven, a kmalu se vrne nazaj ter pripelje — mestnega stražnika seboj. Ko prideta k mizi, reče Kamposch proti stražniku kazaje na dotičnega gosta: „Ta-le me je udaril.“ Dotični gospod je to sam pritrldil in še pristavil, če hoče Kamposch še kaj izživati, zna še eno dobiti. Kamposch pa nato skoči proti gostu in ga z ve-

LISTEK.

MILUTIN JOVANOVIČ:

Kasarske povesti.

Moj sluga.

II.

V hribu nad našim taboriščem*) so kopali vojaki pesek, s katerim so zasipavali taborišče.

Nek popoldan, ko je solnce najbolj pripekalo, sem korakal počasi po hribu proti taborišču. Ta dan so vsi vojaki iz naše stotnije kopali pesek in zasipavali taborišče in ker nisem imel nobenih vaj, nisem posebno hitel proti taborišču.

Brisal sem si pot z obraza in hodil počasi in zamišljeno. Zdrami me škripanje ročnega vozička, v katerih vozijo vojaki navadno pesek.

Vzdignem glavo in zagledam v vozičku stisnjenege mojega slugo Radojico. Bled, z zaprtimi očmi, umazan od žolte zemlje in peska, pobešeno glavo; obraz mu je žolt in spačen od bolečin. Iz prsi se mu izvija ono žalostno ječanje, lastno ranjencem in težko bolnim. Njegovo telo, stisnjeno v majhnem vozičku, je drhtelo in

trepetalo pri vsakem tresljaju nerodnega voza. Vstavim vojaka, ki je porival voz in on mi pojasni: kos hriba se je zopet odtrgal — kar se je večkrat dogajalo — in da je zemlja pograbila tudi nesrečnega „malega“ in mu zlomila nogo.

Pokleknil sem zraven voza in prijel nesrečnega fanta za roko. On odpre motne in krvave oči in v velikih zenicah je zasijal žarek veselja.

„Evo, gospod podporočnik“, — zaječi ubogi Radojica — „usoda!“ Prosim vas, nikar ne javljajte ničesar mojim domov, — mati umre same žalosti.

Nisem mu dal naprej govoriti, — videl sem, da mu to ni lahko.

Revež! S kako stojično mirnostjo je podnašal vse bolečine!

Zapovedal sem, da ga morajo odnesti na rokav v bolnico.

III.

Sedel sem v sobi in nekaj pisal, ko nekdo potrka na vrata.

Vstopil je on — moj sluga. Imel je na sebi novo sukneno kmetsko obleko. Držal se je na smeh, a obraz mu je bil od prebite boleznii bled. Bil je lepo obrbit, a brki so mu bili zavihani.

Bil je ravno tak kot prej, samo je imel eno — lesono nogo.

Spomnil sem se, da so ga pustili iz bolnišnice in rekel sem mu, naj sede, česar on ni hotel storiti, nego je začel takoj govoriti.

„Prišel sem se posloviti, gospod podporočnik in se zahvaliti, ker ste me v bolnici obiskovali. Zunaj pred gostilno me čaka voz. Grem domov. Hvala bogu, da sem ostal živ, a roke imam zdrave. Za plugom bom mogel hoditi tudi z eno nogo. Oni naši doktorji so me vprašali, ako hočem „vanlido“. Ni mi to potrebno, brate, saj imam zdrave roke in nekaj posestva doma. Zakaj bi država trošila zame?“

Poskušal mi je poljubiti roko in jaz sem jo v zadregi umaknil.

„Sedaj pa z bogom, gospod podporočnik in ne zamerite mi ničesar! Spomnite se včasih svojega sluga; ako pridete kdaj v mojo rojstno vas, ne pozabite na našo hišo. Ostanite z bogom!“

Zopet je poskušal mi poljubiti roko. Nisem mu dovolil, ali sem prijel njegovo žilavo „grobo“ in zvesto roko in jo stisnil prijateljsko.

Bilo mi je kot bi se poslavljaj od starega, iskrenega tovariša ali brata. Neka nejasna otožnost mi je padla na srce, ko sem gledal tega močnega, mladega in zdravega človeka — tako pohabljenega.

Glas mi je trepetal, ko sem mu rekel „z bogom“.

In dolgo sem še stal na mestu zamišljen in otožen — tudi potem, ko se je glas Radojicine lesene noge izgubil tam nekje v tesnih in temnih ulicah provinci-jalnega mesta.

Mali listek.

Književnost, gledališče, umetnost.

Muzikalije „Glasbene Matice“ v Ljubljani za društveno leto 1909/10 so pravkar izšle. Te dni se začno razpošiljati in jih dobe člani za 4 krone društvenine, nečlani pa po 6 kron.

XXXVII. zvezek Matičnih zborovskih partitur in izšel pod naslovom: 20 moških in mešanih zborov uredil Matej Hubad, ter obsega sledeče skladbe:

A) Moški zbori: 1. Jakob Aljaž: Na dan! — 2. Emil Adamič: Scherzando. — 3. Oskar Dev: Hrepenenje. — 4. Oskar Dev: Tihi veter od morja. — 5. Stanko Premrl: Na dan! — 6. Ludovik Hudovernik: Zvezde. — 7. Zorko Prelovac: Jaz bi rad rdečih rož. — 8. Ivan Muhvič: Mir. — 9. Vjekoslav Ružič-Rosenberg: San. — 10. Vilko Novak: Gorski kraj. — 11. Vilko Novak: Sanak spava. — 12. Hrabroslav Volarič: Izgubljeni cvet. — 13. Ferdo Juvanec: Rožmarin. — 14. Ferdo Juvanec: Pastir.

B) Mešani zbori: 15. Franc Kilmovc: Izgubljeni cvet. — 16. Emil Adamič: Zapuščena. — 17. Hrabroslav Volarič: Ljudmila. — 18. Anton Vilar: V mraku. — 19. Dr. Anton Schwab: „Dobro jutro“. Pevski valček. — 20. Ferdo Juvanec: Na goro.

*) V Srbiji ne stanujejo vojaki od 1. aprila do konca septembra v vojašnicah, nego v šotorih izven mesta. To spomladno in poletno bivališče vojakov se imenuje taborišče.

liko naglico udari trikrat po glavi. Komaj je svoje junaštvo dovršil, pa nagloma zbeži iz kleti. Stražnik je ves ta prizor mirno gledal in stal prav poleg dotične mize. Napadeni gost je v svoji hipni razburjenosti tekkel za napadalcem. A namesto na njega, je na stopnicah naletel na dva natakarka, ki sta bila za ta posel očitno že pripravljena. (Kakor se vidi, se tolovajski napadi v „Unionu“ že od nekdaj vrše sistematično, torej ni Bračič prvi mojster v tej iznajdbi. Op. ured.) Ta dva natakarka zgrabita onega gosta z vsilo pa ga treščita vznak po stopnicah, tako da je priletel na neko spodaj stoječo mizo, kjer staga začela na vse kriplje obdelavati ter daviti. (Res imenitno za hotel „Union“!) Policist je tudi pri tem napadu še vedno stal pri mizi, pa gledal. Dvignili pa smo se mi sami ter hiteli svojemu tovarišu na pomoč. A komaj smo prišli do njega, je prišlo v prej „mrtvega“ stražnika zopet življenje in sicer tako bujno življenje, da je nekega branečega gospoda tako krepko prijel, da mu je strgal del vrhne obleke. Za natakarka napadalca se ni prav nič brigal. Naenkrat pa se obrne proti prvememu mu najbližjemu slovenskemu gostu ter zaupije nad njim: „Vi ste me udarili!“ Ko pa ga ta v svesti, da ni prav ničesar zagrešil, najmanj proti stražniku, ki ga je še iz neke prodajalne, kamor je stražnik večkrat zahajal, dobro poznal. Pa stražnik si je znal hitro pomagati. Mislil si je, če ni ta, bo pa kdo drugi. Obrne se proti sosedu ter pravi: „V imenu postave Vas aretiram“. Komaj je to izrekel, že ga je prijel in gnil ven, pa že na tak način, da aretiranec niti svoje suknje ne klobuka ni mogel vzeti seboj. Prinesli so oboje njegovi tovariši za njim. Vsi skupaj so šli na mestno stražnico, kjer so ta dogodek prijavili. Dotični gospod, katerega je stražnik hotel prvega aretirati, je rekel službujočemu komisarju: „Konstatiram, da je stražnik pijan“. Že ko nas je hotel komisar izpustiti, je stražnik zakričal: „Na mojo odgovornost mora ta tukaj ostati!“ No, pa komisar je bil pameten dovolj ter na to in tako odgovornost ni reagal. Mi smo šli skupaj ven, že vsak svoji trdki na ljubo nismo hoteli iz tega dogodka izvajati nikakih posledic. Iz istih razlogov je bil tudi Kamposch tiho, vsaj nazdevno. A kako smo se začudili, ko čez nekaj časa potem dobimo vsi vabila eden kot obtoženec od državnega pravdnika preganjan, drugi kot priče. Ovdal nas je dotični stražnik pod pretvezo, da smo ga v „Unionu“ tepli ter mu sabljo izbili itd. Mož pa ni nič dosegel, deželno sodišče je moralo uvideti našo nekrivdo, bili smo po večkratni razpravi popolnoma nekrivičnim spoznani. Ali državnemu pravdniku to ni bilo všeč, ukrenilo je, da sta prišla dva izmed teh družbe, ki sta preje kot priča nastopila, na zatožno klop pred okrajno sodišče. Pa tudi tukaj se je priznala njima nekrivda. Cela stvar se je vlekla skozi tričetr let. Imeli smo mnogo potov in nepotrebnih stroškov in to vse, ker smo bili tisti večer v „Unionu“. Seveda se je tudi domnevalo, da je dotična ovadba izšla iz čudnih virov... vse je kazalo, da nas neka nemškutarska roka hoče uničiti, ker smo bili znani kot zavedni napredni Slovenci. Pravijo pa, da je takih in sličnih dogodkov še več iz temne zgodovine „Uniona“.

„Sokolska župa Ljubljana I“ se vedno bolj bliža svojemu I. zletu, ki se vrši 12. t. m. Mlade so sicer še župne organizacije, ki spajajo v svojem področju več sokolskih društev v višjo in močnejšo celoto, vendar hočejo takoj prvo leto svojega obstoja pokazati globlje, npr. v etično vez bratstva, ki nezlomno druži društvo k društvu in v svrhu hitreje in popolnejše izvršitve sokolske naloge. Dosedaj smo bili navajeni na manjše čete, toda sokolska misel postaja vedno jačja, njen delokrog se širi in pogloblja v celotnem narodnem ustroju, potrebno je tudi, da sokolska misel odslej na zunaj manifestuje svojo višino in silo v mogočnejših oblikah. Župa je sestavljena iz najmlajših društev, obsega danes 6 društev in 3 odseke, toda starost vseh znaša jedva 16 let. Vsa društva in vsi odseki imajo v svojih krajih prav bojevitve protioorganizacije. Smo mladi, smo branitelji! Rastemo in se razvijamo in hočemo dosledno in resno braniti Tyrševo dedščino. Prvo leto smo dosegli le nekaj, zavedamo se, da je cilj dovršenosti še jako daleč, toda dosegli smo vendar toliko, da si upamo brez strahu pokazati skromne plodove težkega sokolskega dela prvo leto v župi, široki slovenski javnosti. V telovadnicah vlada čilo delo, društveni odbori in veselilni odseki zasedajo pri sejah večer na večer. Z veseljem pričakujemo velikega sokolskega dneva.

Nedeljski izleti „Slovenskega planinskega društva“ v Ljubljani. Že pred leti je skušalo vpeljati društvo redne ture pod vodstvom izvežanih turistov, ki se pa žalibog vsled premalega zanimanja niso obnesle. Z ozirom na rastoče zanimanje za planinstvo je sklenil odbor S. P. D. z

pričetkom sezone znova objavljati vsak petek v ljubljanskih dnevnikih nedeljske ture, katerih se lahko udeleži vsak član S. P. D. oz. prijatelj planinstva. Odbor bo skrbel, da bodo objavljene ture vedno pod večšim vodstvom. Za prihodnjo nedeljsko turo dne 5. junija naznanile so se odboru sledeče ture: 1. Golica. Odhod: Južni kolodvor v soboto ob 6.35 zv. Voditelj: Anton Sušteršič. Povratak v nedeljo z večernim vlakom 8.15. Flora na Golici je sedaj najbujnejša ter je ta izlet kar najbolje priporočati. — 2. Iški Vintgar-Begunje-Cerkniško jezero-Rakek. Odhod ob 4. uri zjutraj z brekom iz Sv. Jakoba trga, voditelj: Oskar Skušek. Provilant je treba seboj vzeti, korakanje približno 10 ur. Povratak z zadnjim večernim vlakom. — 3. Vrata-Aljažev dom. Odhod v soboto ob 3.30 pop. Izleta se udeleži več odbornikov S. P. D. — Povratak z poljubnim vlakom v nedeljo popoldan ali zvečer. — Ker Aljaževa kočja še ni oskrbovana je vzeti proviant seboj.

„Florijan“ pred porotnim sodiščem. Kakor vse kaže, pride Kavčičev „Florijan“ pred porotno sodišče in sicer se bodo spravili čez „Florijan“ ob zaključku sedanjega porotnega zasedanja t. j. v soboto. Če pride do obravnave, pridejo z njo tudi lepe stvari na dan. Gre se pa za vsebino več „Poslanih“ med gg. Kavčičem in Krapešem lastnikom „Narodne kavarne“. V teh „Poslanih“ je g. Kavčič g. Krapeša dolžil, da on prodaja v kavarni falzifikat „Florijana“. G. Krapeš pa trdi, da to ni res, vsaj z njegovo vednostjo, se kaj takega ni zgodilo v njegovi kavarni. Radi take obdolžitve se je čutil g. Krapeš žaljenega in ker se g. Kavčič ni hotel z lepa poravnati, pride to žaljenje, ker se je v tisku zgodilo, pred poroto. Značilno je, da je g. Kavčič oziroma njegov zastopnik dr. Krisper predlagal kot izvedenca 2 Nemca, med njima kolikor nam znano: znanega Elberta, trvdka Kastner. O zadevi še natančneje poročamo. Za danes bi le še to omenili, zakaj g. Kavčič ni obesil na veliki zvon tudi svojih očitanih glede falzifikatov v „Unionu“ kjer se danes pristni „Florijan“ prodaja po 10 K stekleničica oziroma 1 K za požirek v malih kozarčkih. To in potem tisti nastop z Bračičem, ko se je bilo treba braniti z r... z rokavico gotovo ne, bi morda ravno radi teh „Poslanih“ znalo vsaj javnost zanimati, če ne tudi poroto.

Radikalno sredstvo po češkem vzoru. Huthove gojenke čitajo zopet v sebi nagon, da po mestu izzivajo s plavicami. Ker se taka bolezen pri ženskah ne da tako kurirati kakor n. pr. z raznimi „obkladki“ pri moških plavico — paglavcih, je pričela slovenska mladina z drugim radikalnim sredstvom po češkem vzoru. Začela je tudi sama nositi plavice, in ko slišijo Nemci s plavicami okrašene Nemke pozdravljati s slovenskim „živijo“, uvidevajo, kako malo napravi plavica — Nemca. To češko sredstvo se je ponekod že dobro obneslo.

Dijaška gledališka predstava na c. kr. prvi drž. gimnazije v Ljubljani. Dijaki prve ljublj. drž. gimnazije (poleg „Nar. doma“) prirede dva gledališka večera na korist Podporne zaloge za ubožne dijakke na c. kr. prvi drž. gimn. v Ljubljani. Upripori se starogrška klasična Sofoklejeva žaloirga „Antigona“ v Golarjevem slov. prevodu. Prvi večer, v petek 3. t. m. je namenjen izključno le dijakom, za drugi večer, v sredo 8. t. m. se pravočasno razpošljejo vabila.

Nesreča na cesti. Sinoči okrog 6. ure je pripeljal izvošček Prek čez Marijin trg. V istem hipu pa je iz Prešernove ulice privozil tudi električni voz. Izvošček uvidevši, da ne more prehiteti svojega električnega konkurenta, je hitro zavil s konjem vstran. Pri tem pa je podrl na tla kolesarja, vodovodnega monterja Dragarja, ki je zadobil pri padcu znatne poškodbe. Strlo se mu je tudi kolo. K sreči, da je voznik električnega voza tako naglo ustavil, sicer bi se bila zgodila še kaka večja nesreča.

Težko bolnega delavca I. Kunsteljna iz Mokronoga, so bili včeraj prepeljali z rešilnim vozom v deželno bolnico. Kunstelj je baje že dva dni težko bolan ležal pod nekim drevesom v mestnem logu ljubljanskem.

Na tla podrl s kolesom je včeraj popoldne v Sv. Florijana ulici neki gospod služkinjo Cecilijo Volčič, ki se je na roki poškodovala. Zaradi odškodnine sta se kar na lici mesta pobotala.

Smrdljivo meso konfisciral. Ljubljanski mestni tržni nadzornik je včeraj nekaterim mesarjem konfisciral več smrdljivega telečjega mesa in pokvarjenih govejih pljuč.

Nezgoda pri Marijanišču. Pri novi stavbi Marijanišča se je včeraj podrl oder; pri tem se je nek delavec baje le neznatno poškodoval.

Ključ se je našel v glavnem drevo-redu. Ključ je najbrže od vežnih vrat in se ga dobi našim uredništvu.

Halleyev komet je še vedno tukaj, ampak zanimanje pri nas že močno pojema. Vreme. Včeraj popoldne se je preko Notranjske pojavila lokalna nevihta nad

porogjem Krma. Razun plohe in malo groma, hujšega menda ni bilo. Hudourni oblaki so se potem razvlekli proti vzhodu na Dolenjsko. V Ljubljani in na Gorenjskem je bilo toplo lepo vreme. Danes je pa glede vremena že bolj kočljivo. Dopoldne lepo, popoldne pa, če že ne do splošnega preobrata, do lokalnih neviht ob pogorjih pride skoraj gotovo. Za jutri prognoza neugodna. V daljnih krajih pojavi elementarnih iz-gredov.

Društvene vesti.

Društvo slovenskih trgovskih so-trudnikov za Kranjsko s sedežem v Ljubljani naznanja vsem svojim organiziranim članom, da se vrši II. letošnji veliki društveni sestanek v soboto dne 4. t. m. točno ob 9. uri zvečer v salonu hotela „Ilirija“. Ker je sestanek zelo važnega pomena, opozarjamo in prosimo vse člane sigurne udeležbe. Odbor.

Morilec svoje žene.

Izpred ljubljanskega porotnega sodišča.

(Dalje.)

Včeraj zjutraj se je nadaljevala ob pol 9. uri razprava proti Andreju Rejcu iz Idrije. Zasllišo se nadalnje priče o življenju obtoženca z njegovo ženo.

Marija Eržen izpove, da Rejc ni pustil svoje žene zvečer žnjo kropit mrliča, češ, podnevi si bolna, pa noči pa hodiš naokoli.

Valentinu Ježu je Rejčevka večkrat pripovedovala, kako slabo je postopal žnjo Rejc. Svetoval ji je, da naj zapusti svojega moža, a ona je rekla, da tega noče, ker bi sicer ljudje rekli, da je ona vsega kriva.

Franc Petkovšek se še spominja, kako sta se Rejčeva pred leti jako dobro razumela. Pozneje se je to razmerje jako poslabšalo. Rejčevka je pri njem iskala stanovanje, ker se je mislila ločiti od Rejca, ker pri njem ni varna življenja.

Rafael Gostiša je bil sosed Rejčevih; njemu je tožil Rejc, kako je nesrečen vsled nesporazumljenja s ženo; da je Rejčevka izginila je zvedel šele v petek.

Predno se zaslliši priča Janez Tončič, opozarja državni pravdnik predsednika, da naj opozori pričo, da mora govoriti resnico, ker bi sicer lahko zagovornik trdil kot včeraj, da priča laže.

Predsednik pouči točno in natanko Janeza Tončiča, sedlarskega pomočnika, ki se je spoznal z Rejcem v neki gostilni, v družbi je bila tudi Rejčevka, potem so šli v kavarno, priča je odšel ob pol 3. uri iz kavarne domov, ker je pa obljubil Rejcu neke podplate, ker se je pa bal mojstra, je šel ponoči k Rejčevki povedati, da ne bo dal podplatov, Rejca ni bilo doma, a kmalo je prišel Rejc, ki je napodil pričo od svoje žene. Rejc zanikava izpoved priče, češ, da je prišla z drugim namenom k njegovi ženi, ker je slišal besede: „pust' me, moj mož lahko pride!“

Andrej Kogej je na dan nesreče govoril z Rejcem, ki je prišel iz sprehoda, ki mu je pripovedoval, da ga žena toži, ker ji je baje zastrupil vino. Da sta se ponoči Rejčeva sprehajala se mu ne zdi nič čudnega, ker hodijo tudi drugi ponoči na izprehod.

Marija Kogej je bila nekoč v gostilni z Rejčevimi, takrat Rejc s svojo ženo ni nič govoril.

Neži Mažgon je pripovedoval Rejc, da bo šel v Ameriko, ker mu ni tu več obstajati, potem njegova žena vsaj ne bo imela penziona.

Franca Mažgon je čula o raznih prepirih med Rejčevima, slišala je tudi, da ima Rejc rad druge ženske. Franca, sestra prejšnje priče ni slišala ničesar, da bi Rejc kaj govoril, da bo šel zato v Ameriko, da ne bo njegova žena imela penziona.

Barbara Črnigaj, bivša ljubica obtoženca, je prišla pred 7 leti v Idrijo, kjer se je seznanila z Rejcem in začela kmalo žnjim občevati, ki se mu je udala zato, ker ji je obetal, da jo vzame za ženo, ko umre Franciška, ki je vedno napadala pričo. Rejc ji je tudi dal nekaj denarja. Priča odločno zanika, da bi zahtevala od Rejca živo srebro, da si odpravi svoj plod; kar se tiče denarja se konstatira, da ji je dal Rejc svoj denar le spravit, da ne pride njegova žena do njega. Priča mu je potem denar vrnila. Rejc detajlira, kje in kako ga je prosila priča za živo srebro, nakar priča v zadregi odgovarja, da se več ne spominja. S tem je končano zasliševanje priče, ki so izpovedovale o predživljenju.

Prične se s zasliševanjem prič, ki naj izpovedo o teku usodnega dne.

Najprej se zaslliši Marija Lampe, šivilja iz Idrije, ki je na usodni dan dopoldne obiskala Rejčevko; dogovorili sta se žnjo, da pride zvečer zopet k nji; prišla je v resnici tudi okoli tritret na 9. uro k Rejčevim, našla je vse zaprto, poskušala je na vsa vrata, a je bilo vse zaprto, pritisnila je dobro na kljuko, a se ni nikdo oglasil, potem je šla nazaj in čakala nekaj časa v veži; potem pa je odšla, čakala je dobrih

pet do deset minut. Rejc odločno trdi, da je mogoče bil ravno ob istem času na stranišču, vrata je vedno zaklepal. Njenega dohoda ni slišal, ker so tudi čevljarji v delavnici razbijali.

Prečita se izpoved bolnega Plesničarja, brata utopljenega Franciške Rejc, ki izpove analogno drugim pričam. Na usodni dan se je pripeljal ravno iz Ljubljane in šel naravnost domov, kjer ni slišal ničesar, v Rejčevem stanovanju je bilo vse mirno. Plesničar je Rejcu prepovedal tudi vstop v delavnico, ker je motil delavce.

Ciril Vončina, čevljarji vajenec, 15 let star; proti njemu se je uročila ovadba radi krivega pričevanja v Rejčevi zadevi, zato se ne zapriseže. Vončina je čevljarji vajenec pri Plesničarju. Rejc je večkrat igral na harmonike, da so ga čuli v delavnico; vajencem je gospodar prepovedal občevanje z Rejcem. Priča je nekoč videl Rejca pri Jeri Razpetovi, Rejc ga je naprosil, da naj molči in ne govori ničesar. Na usodni večer je prišel Rejc v spalnico k vajencem in jim rekel, da je njegova žena odšla že ob osmih od doma, a se dosedaj še ni vrnila.

Čevljarji vajenci pri Plesničarju Anton Bogataj in Testen ter Ivan Kobal izpovedo, da niso čuli razgovora med Rejcem in Vončino, ki jim je pripovedoval šele drugi dan.

Nato predsednik prekine obravnavo, ki se nadaljuje ob štirih popoldne.

Zaslliši se Jera Razpetova, ki igra v celi razpravi veliko ulogo, ona je baje sedanja ljubica obtoženčeva, radi katere je bila pokojna Rejčevka jako ljubosumna. Proti nji je pravomočna tožba glede krivega pričevanja v Rejčevi zadevi, zato se priča ne zapriseže. Jera Razpetova izpove, da je Rejc ni pogosto obiskoval, a oba — Rejc in Rejčevka — sta se ji pritoževala o slabem rodbinskem življenju. Priča odločno zanika, da bi bil oni dan, ko je Rejčevka iskala po hiši svojega moža, Rejc pri nji, pač pa je Rejc sledil na skrivaj svoji ženi, ko ga je žena zalezovala. V ponedeljek, dne 28. februarja ni priča sploh nič videla niti govorila z Rejcem, slišala je le, kako je govoril s čevljarjskimi vajenci.

Terezija Lampe pripoveduje, da ji je Rejc oni večer, ko ga je žena zalezovala, rekel, da je ujel svojo ženo, kako za njim špionira.

Priči je tudi rekel, da mora to razmerje kmalu nehati, ker tako ne gre več naprej! Izpove tudi, da ji je hči in njena stanjemalka — neka Vipavka — pripovedovala, kako Rejc v svojem stanovanju gode. To je bilo od 9. ure od polu 10. Priči je rekel, da njegova žena zasluži, ker mu je ušla, do bi jo tako nabil, da bi se „razletela“ na kose! Ko mu je pripovedovala, da se govori po Idriji, da je svojo ženo vrgel v vodo, ji je pretil, da jo gre tožiti, ker ona trosi take vesti po mestu! Priča je tudi slišala govorice, da so videli še v terek in sredo Rejčevko v mestu, kjer se je gotovo skrivala pred svojim možem. Priči je tudi Rejc povedal, da bi se ločil od svoje žene, a bi ji moral potem še nazadnje plačevati. Rejčevka je priči nekoč rekla, da bo odšla, hodila nekaj časa okoli, potem bo pa izginila!

Marija Lampe hčerka prejšnje priče izpove: je slišala okoli 9. ure, ko se je vrnila domov, igrati Rejca na harmonike in sicer bolj tiho nego navadno. Priča je šla spat ob polu desetih in ni ničesar več čula, Razpetove oni večer ni videla, sploh je priči Rejc jako nesimpatičen.

Alojzija Krašna, stanovalka pri Lampetovih izpove, da je na usodni večer slišala Rejca igrati harmoniko, igral je tako lepo, da bi se ona — starka — od daleč morala plesati!

Marijana Plesničar, soproga čevljarja Plesničarja — brata utopljenega Rejčevke — izpove naravnost, da ni marala Rejčevke, ker jo je vedno opravljal na okoli. Priča je videla moške obiske pri Rejčevki, kar se ji je zdelo čudno. Na usodni dan je priča videla Rejčevko pred hišo, Rejca je čula okoli 8. ure igrati harmonike. Po prihodu moža (ob polu 9. uri) ni čula več harmonike, dasi so prejšnje priče izpovedale, da so čule igrati do polu 10. ure. Ko je izginila žena, je večkrat tožil po nji. Orožniku Gregorju Rožiču je javila mati utopljenke, da se ji je izgubila hči, da naj orožništvo poizveduje po nji, spraševal je tudi Rejca, ki mu je povedal, da mu je ušla žena, Razpetova ni vzela stvar za resno, ker je mislila, da se je Rejčevka skrila.

S tem zasliševanjem je končana druga serija zasliševanj!

Nadaljuje se s zasliševanjem prič, ki so baje videle Rejca na usodepolno noč v spremstvu žene, kar ta sicer odločno zanika.

Mariji Godec je pokojnica šivala obleko, torej jo je poznala dobro; k ti priči je baje odšla na usodepolno večer Rejčevka na obisk, Rejc jo je tudi najprej tu iskal.

Franciška Paher je šla usodni večer iskat svojega moža v gostilno; ker ni našla svojega moža je šla domov, je srečala na mostu Rejca in Rejčevko, ki jo je

nagovorila. Šla sta vsak po eni strani ceste, Rejčevka je rekla, da mora iti na sprehod in namignila proti svojemu spremljevalcu, v katerem je priča drugič spoznala Rejca prav točno in natanko. Na klobuku je imel šopek in peresa! Ko sta odšla, je priča gledala še nekaj časa za njima. To se je zgodilo okoli 9. ure zvečer. Šerpo, ki jo je usodni večer nosila Rejčevka, je našla priča čez mesec dni v vodi! Rejč odločno zanika, da bi ga srečala priča, ker sploh ni šel od doma. Priča sploh nikogar drugega ni srečala, niti onih, ki so baje srečali tudi Rejca.

Franc Brenčič, trgovec je šel na usodni večer v mesto s ženo, ko je zaprl po 8. uri trgovino. Med potjo sta srečala dva človeka pri Kogovškovi hiši, moškega in žensko, ki sta šla vsak po eni strani ceste, žena ga je opomnila, da sta ravno taka kot Rejč in Rejčevka, gledal je za njima, a jih ni mogel spoznati. Ko je zvedel v nedeljo, da je Rejčevka izginila, se je šele spomnil na to! Brenčič je s ženo prišel okoli devetih v mesto.

Marija Brenčič, žena prejšnje priče izpove enako kot nje mož, da se je ji samo zdelo, da sta človeka, ki jih je srečala, Rejč in Rejčevka. Za gotovo ne more trditi, da sta bila to Rejč in njegova žena.

Peter Balantič, mlinar v Idriji, je v usodni noči 28. februarja, ko dobe rudarji žito oddajal moko, nato je šel v električno centralo in videl Rejca z neko žensko, ki je bila par korakov zadaj. Rejca je priča pozdravil, a ne ve, da li mu je odzdravil. Izjavlja, da se ne moti v Rejcu, ura je bila nekako trideset na devet. Par dni po tem dogodku se je priča sestal v gostilni z Rejcem, kjer je nanese pogovor na njegovo ženo, a Rejč ni hotel o tem govoriti! Tudi današnjemu obtožencu ni nič takrat omenil, da ga je srečal ono noč! Rejč odločno zanika, da bi ga priča oni večer srečala. Nočnih sprehodov Rejca in Rejčevke ni videl.

Franc Šulgaj je šel na usodni večer po državni cesti; pri električnemu mlinu zasliši neko pričkanje, čul je klice: Pusti me! Nato je čul, nek glas — ne ve moški ali ženski: O jej, Jezus, Marija Pomagaj, na to se je čul padec v vodo. To se je zgodilo 10 minut pred enajsto uro, njegova ura je šla nekaj minut (10 do 15) naprej.

Urša Rihar, gostilničarka pri Žoržu je na usodni dan slišala iz svoje sobe, ki je obrnjena proti mestu, močan glas in kličanje: O, jej, o, jej! Ko je odprla okno, je bilo vse tiho, glas se ji je zdel ženski, to se je godilo nekako med polu in trideset na enajsto uro; o utopljenju Rejčevke je zvedela šele čez teden dni; glas je prihajal iz nasprotnega brega Idrije. Padca v vodo ni slišala.

Marijo Šemrov je izbudil v usodni noči iz spanja ženski jok, šla je oknu a ni videla niti slišala ničesar več! O tem ni nikomur pripovedovala, dasi so ji govorili, da je Rejčevka izginila. Po nesreči je videla priča Rejca, kako je šel proti mestu, a ni opazila nič nenavadnega na njem.

Franc Šinkovec je v usodni noči, ure se ne zaveda, ko je ležal, zaslišal žensko vpitje, skočil je k oknu, med potjo prekucnul stol, da se je zbudila njegova žena; ko je odprl okno, ni bilo slišati ničesar več! Pripovedoval ni nikomur o stvari; pozabil je na vse. Ko je zvedel o smrti Rejčevke, se je zopet spomnil na ta nočni dogodek.

Začne se zasliševanje prič, ki naj izpovedo o nadaljnjem ponašanju Rejca.

Obnavna se na to ob trideset na 8 prekine; nadaljuje se danes ob polu devetih dopoldne.

Najnovejša telefonska in brzojavna poročila.

Parlamentarna komisija „Slovanske Enote“.

Dunaj, 2. junija. Parlamentarna komisija „Slovanske enote“ se snide jutri na posvetovanje.

Državne pravice v Bosni.

Dunaj, 2. junija. Naš poročevalec je izvedel, da dobi Bosna enake drž. pravice kakršne ima hrvatska kraljevina.

Iz odsekov.

Dunaj, 2. junija. V bugdetnem odseku so se danes zvečer ob 8. uri dokončale razprave glede naučnih vprašanj. Dalmatinski poslanec pl. Vuković je vložil več peticij in interpelacij, ki se tičejo ohranitve umetniških spomenikov v Dalmaciji, sezidanje posebnega muzeja za zbiranje umetnin iz srednjega veka in nove dobe, otvoritev stolice za srbsko-hrvatski jezik na dunajski univerzi, ustanovitve navtične šole za Jugoslovane v Istriji in končno reproduciteto zagrebške univerze z avstrijskimi.

Dunaj, 2. junija. V draginskem odseku se je danes pozivalo vlado, da čim-

prej ustanovi posebno komisijo za preskrbovanje stanovanj.

Finančni načrti.

Dunaj, 2. junija. Ministrski predsednik baron Bienerth se je pričel danes pogajati z načelniki posameznih strank radi finančnih načrtov. Popoldne se je pogajal s predsedstvom socijalnih demokratov.

Češka zveza.

Dunaj, 2. junija. Parlamentarna komisija češke zveze državnih poslancev je imela danes posvetovanje, v katerem se je razpravljalo glede predstoječega jezikovnega vprašanja in o tem, koga naj se k tozadevnim konferencam dpošlje. Pri tej priliki se je tudi razpravljalo o razmerju s češkimi agrarci. Češki socijalni demokratje se posvetovanja niso udeležili, četudi so bili vabljeni k seji.

Maloruski klub.

Dunaj, 2. junija. Maloruski klub je imel danes sejo, v kateri se je volilo novo načelnštvo kluba. Načelnikom kluba je bil izvoljen dr. Konstantin Levicki, podpredsednikom dr. Okunjewski. Tudi glede maloruske parlamentarne komisije so se izvršile danes nove volitve — kljub temu, da je dosedanji načelnik maloruske parlamentarne komisije odklonil vsako izvolitev, se ga je vnovič volilo v komisijo, četudi se mu ni odkazal natančno njegov delokrog.

Volitve na Ogrskem.

Budimpešta, 2. junija. Do 8. ure zvečer so znani zanesljivi izidi volitev iz 365 volilnih okrajev. Definitivne izvolitve so znane glede večerajšnjih volitev iz 337 volilnih okrajev, glede današnjih volitev pa iz 28 okrajev. Glede 48 volilnih okrajev definitivni izid še ni znan. Od teh odpade na današnje volitve 29 slučajev. Kako se posamezni poslanci dele po strankah, izhaja iz sledečega: 225 kandidatov pripada vladni stranki, 48 Kossuthovi stranki, 33 Justhovi stranki, 16 skupini Andrassy, 12 ljudski stranki, 7 je nacionalistov, 7 jih pripada 1848. stranki, 2 socijalnim demokratom. Do sedaj je znano, da pride v 15 volilnih okrajih do ožjih volitev.

Budimpešta, 2. junija. Otvoritev ogrskega državnega zbora se vrši 21. junija in sicer v kronske dvorani budimpeštanskega kraljevega gradu. Otvoritvi državnega zbora bo prisostvoval kralj osebno.

Sarajevo, 2. junija. Cesar si je pustil celo noč brzojavno poročati o izidu volitev na Ogrskem.

Sklicanje bosanskega sabora.

Sarajevo, 2. junija. Uradni list prinaša v posebni izdaji cesarski patent od 31. maja, s katerim se sklicuje zasedanje bosanskega sabora na 15. junija.

Civilna lista nemškega cesarja se zviša. Berlin, 2. junija. Vlada se je obrnila zaupno na posamezne parlamentarne stranke z vprašanjem, kako stališče bi zavzemale glede morebitnega zvišanja sedanje civilne liste pruskega kralja. Nemški cesar kot tak namreč ne dobiva nikake civilne liste, pač pa kot pruski kralj v znesku 157 milijonov mark.

Berlin, 2. junija. Kot vzrok, zakaj se namerava predlagati zvišanje civilne liste pruskega kralja, se navaja, da cesar Viljem kot nemški cesar ne dobiva nobene civilne liste, da je vsled splošnega podražanja gospodarstvo kraljeve rodbine otežkočeno in da je kralj dobil za odstop kraljevih domen samo enkratno odpravek.

Berlin, 2. junija. „Lokal-Anzeiger“ izvaja, da so vesti o nameravanem zvišanju civilne liste nemškega cesarja, odnosno pruskega kralja popolnoma neosnovane in brez vsake podlage.

Rekord v hitri vožnji.

Berlin, 2. junija. Velika križarka „Von der Tau“ je preskušala svojo hitrost in dosegla 67,7 morskih milj na uro. To je največja hitrost, ki so jo dosedaj dosegle križarke.

Aviatika.

Sant Louis, 2. junija. Aviatik Lambert se je naznanil s svojim letalnim strojem k dosedaj najdaljšem poletu z letalnim strojem, namreč čez 650 milj.

Afera proti dijaškemu društvu „Borunia“ končana.

Bonn, 2. junija. Znana afeta proti tukajšnjemu dijaškemu društvu „Borunia“ se je danes pred kazenskim sodiščem dokončala. Obtoženih je bilo 13 članov društva. Od teh je bilo 6 obsojenih na denarne globe 30 do 60 mark, ostali pa so bili oproščeni.

Turški prestolonaslednik na Dunaju.

Dunaj, 2. junija. Prestolonaslednik Franc Ferdinand priredi jutri v „Belvedere“ dine na čast turškemu prestolonasledniku Jusuf Izedinu, ki se je nocoj ob 10. uri pripeljal na Dunaj.

Mali oglasi.

Platneni modni kostumi za dame ter platnene obleke za gospode od 10 K naprej v „Angleškem skladišču oblač“, Ljubljana, Mestni trg 5. — O. Bernatovič. 41/5—5

Pošten, izobražen, soliden mladenič išče službo v kakšni trgovini ali pisarni za slugo. Poizvedbe na inštrni biro „Jutra“ pod šifro 1200. 45/3—2

Več gospodov se sprejme na hrano v Vegovi ulici 12, pritličje. 48/5—1

Belniški stol se proda. Vpraša se v trgovini Skabernč, Mestni trg. 47/3—3

Sprejemem takoj

2 mizarska pomočnika za stavbena dela.

M. Gogala,

mizar na Bledu.

Prodajam poceni okoli

30 kompletnih, dobro ohranjenih

= oken =

radi prezidave hiše na Emonski cesti 2. Iv. Jelačin, Ljubljana.

Kavarna „ILIRIJA“ Kolodvorska ul. 22

je vsak dan

11—10

celo noč odprta ter se slavnemu občinstvu najtopleje priporoča.

Franjo Parkelj

lastnik reklamnega in plakaterskega podjetja.

Snaženje stanovanj in okenj.

Izvršuje vse v to stroko spadajoče dela in po točno zmernih cenah.

Hotel in restavracija

„Bavarski dvor“

Dunajska cesta št. 29

se priporoča posetnikom Ljubljane kot najbolj ugodno prenočišče v neposredni bližini kolodvora. Restavracija je moderno urejena.

Mir in točnost zajamčena.

Za obilen poset se priporoča

Štefan Bergant lastnik.

TEODOR KORN

poprej HENRIK KORN

pokrivalec streh in klepar, vpeljalec strelovodov ter instalater strelovodov

LJUBLJANA, Slomškove ul. 3 in 10

Podružnica: Stari trg 9.

Priporoča se p. n. občinstvu za izvrševanje vsakršnih kleparskih del ter pokrivanje streh z angleškim, francoskim in tuzemskim škrljem, z

asbest-cementnim škrljem (Eternit) patent Hatsehek,

z izbočeno in ploščnato opeko, lekno-cementno in strešno opeko.

Vsa stavbinska in galanterijska, kleparska dela v priznani solidni izvršitvi.

Poprave točno in ceno.

Proračuni brezplačno in poštne prosto.

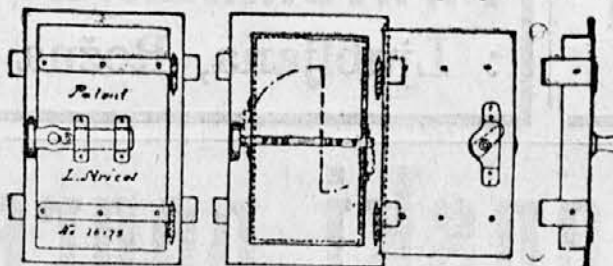
ED. ŠMARDAR

potovalna pisarna

v Ljubljani, Dunajska cesta št. 18.

Samo 6 dni! Prodaja originalnih vozni listov (šifkart) francoske linije čez Havre v New-York in nazaj.

Važno za inženirje, stavbne podjetnike, hišne posestnike in hišne upravitelje.

Proti sajam in prahu popolnoma varno zaprt dimnik, kjer je tudi vsaka nevarnost po ognju izključena, omogočajo samo patentna

dimniška dvojnata vrata s trojnatim proti ognju varnim zatvorom.

(C. kr. avst. pat. št. 26.175 od 1. junija 1906.)

Konstrukcijo teh dimniških vrat, ki se lahko dajo vstaviti v no-vih ali pa že v starih poslopih, so strokovnjaki že večkrat preizkusili in splošno pripoznali tem dimniškim vratom prednost pred vsemi drugimi

Mestni magistrat ljubljanski priporoča ta vrata z razpisom 21. avgusta 1907; deželni glavar kranjski pa z okrožnico z dne 11. maja 1908 vsem županstvom na Kranjskem. — Pojasnila daje

L. Stricel, dimnikarski mojster.

Dobivajo se pri Lud. Striclu kakor tudi pri tvrdki Avg. Žabkar.

Ponarejanje patentnih vrat se kaznuje po patent. zakonu.

Oglejte si največjo zalogo

poljedelskih strojev,

slamorenzic, čistilnic, mlatilnic, kosilnic, motorjev, gepelnov in stiskalnic za grozdje in sadje, štedilnikov, peči, nagrobnih križev, blagajn itd. pri tvrdki

FR. STUPICA

v Ljubljani, Marija Terezija cesta 1, poleg Figabirta.

Ravnatom lahko kupite vsak čas po najnižjih cenah traverze, železniške šine, cement in vse druge potrebščine, razno orodje, sesalke za vodo, vino, gnojnice, vseh vrst tehtnice, uteže in vse druge v železnino spadajoče predmete.

Slovinci, prispevajte za Trubarjev spomenik!

Ustanovljena 1847.

Ustanovljena 1847.

Tovarna pohištva J. J. NAGLAS

Ljubljana, Turjaški trg šte. 7.

Največja zaloga pohištva

za spalne in jedilne sobe, salone in gosposke sobe.
Preproge, zastorji, modroci na vzmeti, žimnati
modroci, otroški vozički itd. 52-2

Najnižje cene.

Najsolidnejše blago.

Ivan Jax in sin

v Ljubljani, Dunajska c. 17

26-2 priporoča svojo bogato zalogo

voznih koles.

Šivalni stroji za rodbino in obrt.

Brezplačni kurzi za vezenje v hiši.

: Pisalni stroji „ADLER“ :

: Poštne hranilnice št. 49.086. :
Giro račun Avstro-ogrske banke.
Stanje hranil. vlog sklepom 1909
K 3.700.000.

: Telefon šte. 135. :
Število združnih članov čez 600.
Varnostni zakladni sklepom 1909
K 160.000.

GLAVNA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Pisarna: Kongresni trg 15, Souvanova hiša, Ljubljana

sprejema in izplačuje hranilne vloge in jih

obrestuje po 4 $\frac{3}{4}$ % od dne vlozbe do dne vzdige
brez odbitka rentnega davka.

Uradne ure od 8.—12. dopoldne in od 3.—6. popoldne.

Hranilne knjižice se sprejemajo kot gotovina, ne da bi se obrestovanje
pretrgalo. Na razpolago so domači hranilniki.

„Narodna kavarna“

Fran Krapeš.

104-5

MAKSIMILIJAN SARTORY

: Ljubljana, Rožna ulica št. 39. :

Specijalist za inštalacijo hišnih telegrafov, telefonov, strelododov in napeljave Električne luči, zdravniških aparatov in dentistiških motorjev za zobozdravnike.

Prvi slovenski pogrebni zavod v Ljubljani

Prešernova ulica šte. 44.

Prireja pogrebe od najpreprostejše do najelegantnejše vrste v odprtih kakor tudi s kristalom zaprtih vozovih. — Ima bogato zalogo vseh potrebščin za mrliča kakor: kovinaste in lepo okrašene lesene krste, čevlje, vence umetne, cvetlice, kovine, porcelana in perl.

Za slučaj potrebe se vljudno priporočajo

Najnižje cene!

TURK in BRATA ROJINA.

Delniška glavica:
K 3.000.000.

301-46

Ljubljanska kreditna banka v Ljubljani.

Stritarjeva ulica šte. 2.

Rezervni fond:
K 400.000.

Podružnice v Spljetu, Celovcu, Trstu in Sarajevu.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje od dne vloge po čistih 4 $\frac{1}{2}$ %.

Gostilna

pri

„DACHSU“

Ljubljana, Florijanska ulica 33.

Najboljša pristna dolenski, istrski in štajski vina ter vedno sveže pivo.

Dobra domača kuhinja. — Točna postrežba.

13-2

Zmerne cene.

Za obilni obisk se priporoča

Rudolf in Minka Kovač.

Ali že imate
nove koračnice?

ki so izšle v zalogi

R. DRISCHELJ-a v LJUBLJANI.

Parma: Legijonarji;
Parma: Mladi vojaki;
Jakl: Našim rojakom;
Jakl: Pozdrav z Dolenske;
Jakl: Pozdrav z Bleda.

Kdor pošlje 5 kron naprej,
dobi vseh pet koračnic poštnine prosto.

**Več predmetov
ženske konfekcije, obleke
za gospode ter slamnike
— in panama klobuke —**

50% ceneje

v „Angleškem skladišču oblek“

O. Bernatović

v Ljubljani, na Mestnem trgu št. 5